

ἰοῦ ἤς εὐρίσκειτο δίσκος φέρων θερμοβόρην καὶ φιάλια ἐκ πορσελάνης, ἥτο τεθειμένη ἐν τῷ κέντρῳ τῆς αἰθούσης· ἀπέναντι δὲ τῆς θύρας ἔκειτο ἔδρα φέρουσα μέγα ἑρεσίνωτον κεκοσμημένον μὲ δέσμας ἐκ τεχνητῶν ἀνθέων. Ἐνταῦθα εὗρομεν τοὺς ἐπιβάτας. Ὁ πρῶτος τὸν ὅποιον παρετηρήσαμεν ἦτο γέρον ἐξηκοντούτης, φέρων κόμην λευκὴν, ἐξερχομένην ἀπὸ μικροῦ ἐκμεταξοπίλου σκιαδίου, καὶ πίπτουσαν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Καθήμενος οὗτος ἐπὶ τῆς μνησθείσης εὐμεγέθους ἔδρας ἐκράτει εἰς μὲν τὰς χεῖρας του μεγάλην εἴβλον, ἐπὶ δὲ τῶν γονάτων του παιδίον διεσπασμένον ἢ καὶ τριετές παιζον ἀθῶως μὲ τὴν κόμην του. Ἐπὶ ζωῆς μου δὲν εἶδον φυσιογνωμίαν εὐγενεστέραν οὔτε σεβασμιωτέραν τῆς τοῦ αἰδεσίμου ἐκείνου γέροντος. Καὶ τοῦ παιδίου δὲ τὸ πρόσωπον ἦτο ὠραιότατον· ξανθοὶ βόστρυχοι ἐπισκιάζοντες τὸ μέτωπόν του, ἐταλαντεύοντο μαλακῶς ἐπὶ τῶν ζυγῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν καὶ τῶν φαιδρῶν καὶ ῥοδινῶν παρείων του. Ἡ ἐνδυμασία του συνίστατο εἰς μικρὸν ἱμάτιον προσηρμοσμένον περὶ τὴν ὀσφὴν διὰ μελαίνης μεταξωτῆς ταινίας· οἱ μικροὶ αὐτοῦ βραχίονες ἦσαν ἐντελῶς γυμνοὶ, δὲν ἐφόρει οὔτε περικνημίδας, οὔτε πέδιλα, οὔτε περιπόδια.

Ταῦτα τὰ δύο πρόσωπα δὲν ἦσαν τὰ μόνα ἄπερ ἔβλεπον ἐν τῷ θαλάμῳ· ὑπῆρχον προσέτι δύο κυρίαι καὶ καθήμεναι ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην ἐπὶ τινος ἀνακλιτήρος. Ἡ πρεσβυτέρα, ἥτις ἐφαίνετο ἄγουσα τὸ ἔκαστον πέμπτον περίπου ἔτος, ἦτο κάλλους ἐξαισίου. Ὁ ὀφθαλμοὶ τῆς, γαλανοὶ ὡς τὸ κυανόσυν τοῦ οὐρανοῦ ἦσαν πλήρεις ἀνεκφράστου γλυκύτητος· τὸ ῥοδινόν τῶν χειλέων τῆς, ἡ λεπτὴ καὶ διαφανὴς ἐπιδερμὶς τῆς, αἱ φλέβες αἱ διασταυρούμεναι ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς, πάντα ταῦτα ἀνεδείκνυσαν τί τρυφερὸν καὶ ἡδυπαθὲς συγχينوῦν τὴν καρδίαν. Τὴν ἐθεώρουν ἀπλήτως λέγων καθ' ἑμαυτόν, α' Ἐπεθύμουν ἡ γυνὴ ἥτις μοὶ προερίσθη, ἂν ποτε νυμφιωθῶ, νὰ ἦτο ἀπεικόνισις τῆς τῆς ἐνώπιόν μου. »

— Εἶναι θυγάτηρ μου, εἶπεν ὁ γέρον, ὅστις ἀνέστη ἅμα ἰδὼν με εἰσπελθόντα, καὶ ἐξεπλάγη βεβήκων ἐπὶ τὴν πρὸς αὐτὴν ἐνατενίσιν μου. Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀνέτις μου, ἐπανελάθεν παρουσιάσας μοι τὴν ἄλλην γυναῖκα, ἥτις ἐκάθητο πλησίον τῆς. Αὕτη ἦτο δεκαετής περίπου, ἔχουσα στόμα φαιδρὸν καὶ μικρὸν ἐφ' οὗ ἐξεκονίζετο χάριεν μειδιάμα, καὶ πρόσωπον κατὰ τι ὅμοιον μὲ τὸ τῆς συντρόφου τῆς μελανὴ δὲ καὶ μακρὰ κόμη, λελυμένη διεκυμαίνετο ἐπὶ τοῦ λευκοῦ λαιμοῦ τῆς ὃν ἐθώπευεν ἡδυπαθῶς. Ἐφόρει δ' ἐσθῆτα ἐκ μεταξῆς· οὔτε αὐτὴ οὔτε ἡ ἐτέρας δὲν ἔφερον κοσμήματα εἰς τοὺς δακτύλους ἢ εἰς τὴν λαιμόν.

Τίλος δύο νέοι συνεπλήρουν τὸ ὅλον τῆς οἰκογενείας· τὰ πρόσωπα τούτων οὐδὲν εἶχον ἀξιοσημείωτον ἀπὸ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐγκαρδίου χαρᾶς. Ἐφόρουν μακρὸν χιτῶνα ἐκ παχέος ὑφάσματος, ὁμοίου σχεδὸν πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ ἐφόρει ὁ αἰρεσιάρχης των. Ἡ ἀντιμιλία των δὲν ἦτο μὲν ὑψηλὴ, ἀλλὰ καθαρὰ καὶ εὐκρινὴς, πρὸς τοὺς ἄλλους ὁ τρόπος των εἰδείναι εὐχρίνειαν καὶ καλοκάγαθιαν ἀξέριστον.

« Πάτερ μου, τὸ τέϊ εἶναι ἔτοιμον, » εἶπε μία τῶν κυριῶν.

Καταδεχθῆτε νὰ μᾶς τιμῆσητε, εἶπε πύραυτα πρὸς ἡμᾶς· ὁ γέρον μετ' ἐξέχου καλοκάγαθίας· εἶναι μέγα εὐτύχημα τὸ ν' ἀπαντήσῃ τις θαλασσοπόρους κατὰ τοσοῦτον μακρὺν διάπλουν.

Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀκράτισμα κατ' οὐδὲν ἦτο ἀνώτερον, ἢ κατώτερον τῶν συνήθων ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ, ἀλλ' ἡ ἀντίστασις μεταξὺ τοῦ παραχώδης αὐτόθι βίου καὶ τῆς ἐπικρατούσης ἐνταῦθα γαλήνης μὲ συνεκίνηε βαθέως. Ἐκτὸς τούτου, εὐρισχόμενος τοιοῦτοτρόπως ἐν μέτῳ οἰκογενείας εἰρηνικῆς μετ' ἐξάμηνον ταραχὴν καὶ τάλαιπωρίαν, ἥσθάνομην ἡδονὴν τινα προξενούσαν παλμοὺς ζωηροῦς εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἀνεθυμήθην προσέτι τὴν μικράν μου νῆσον Ἰσλάην, τὴν μαγευτικὴν αὐτῆς λίμνην, τὰ ἄνθη τοῦ κηπαρίου μου, τὴν ἀθλίαν μητέρα μου, καὶ τοὺς μελανοὺς τοίχους τοῦ πύργου μας· εἶτα σκεπτόμενος ὅτι μετὰ μίαν ὥραν ἅπαντα τὰ ἐνώπιόν μου πρόσωπα, ἅπαντα αὕτη ἡ εὐδαιμονία ἔμελλον νὰ φύγῃσι μακρὰν ἐμοῦ, παρ' ὀλίγον ἐκλαίον, ἤμην δὲ τοσοῦτον τεταραγμένος ὥστε μόλις ἐλάλουν.

Κύριε, μοὶ εἶπε τότε τὸ παιδίον τὸ ὅποιον ἐγκαταλιπὸν τὸν πάππον του ἔδραμε πρὸς ἐμέ, καὶ ἔθεσε τὴν ὠρίαν αὐτοῦ ξανθὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων μου, ἔρχεται μαζί μας ; »

— Ὅχι παιδί μου, ἀπεκρίθην ἐγὼ φιλῶν τὰς δύο του παρειάς, δὲν ἤμπορῶ . . .

Διατί, κύριε . . . διατί δὲν θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μας ; Ἀ ! εἶσαι θυμωμένος. Τὴν αὐτὴν ἦν καὶ πρότερον τῷ ἔδωσα ἀπάντησιν. — « Δὲν ἤμπορῶ » ἀλλ' ἤδη μετὰ πλείστης συγχίνησεως. Διατί, τῷ εἶπον, συμπεραίνεις ὅτι εἶμαι θυμωμένος :

Διότι, εἶπε τὸ παιδίον φέρον τὸν μικρὸν αὐτοῦ δάκτυλον πρὸς τὸν ὀφθαλμόν μου, βλέπω ἐδῶ ἕνα μεγάλο, μεγάλο δάκρυον, ἡ ἔκαμες πολλὰς τρέλλαις, ἡ εἶσαι θυμωμένος.

Ἐντοσοῦτ' ὁ χρόνος παρήρχετο· θέλοντες νὰ ἐπανελέθωμεν εἰς τὸ πλεῖστον, ἀνέστημεν ὁ Ὁβριέν καὶ ἐγὼ διὰ ν' ἀποχαιρετήσωμεν τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἐπιβάτας του. « Σᾶς εὐχομαι κατευόδιον, εἶπον πρὸς τὸν πλοίαρχον, εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν γέροντα, καὶ τείνας αὐτῷ τὴν δεξιάν, ὡς εὐχομαι τὸ αὐτὸ, ἔπρὸς σέεα »

« Ὁ θεὸς νὰ σᾶς προστατεύῃ, μοὶ εἶπε θλίψας μοι περιπαθῶς τὴν χεῖρα· εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Ὁβριέν τῷ εἶπεν. Ἐκαμα πολλὰ ταξείδια· ὅλα τὰ πλοῖα ἐφ' ὧν ἐταξείδευα ὑπέστησαν ἐπιπορεύσεις τῶν ἀξιοματικῶν τῆς κυβερνήσεως· ἀλλὰ παρ' οὐδενὶ τῶν ἀξιοματικῶν ἐκείνων δὲν ἀπήντησα τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐγενὴ φιλοφροσύνην Σας.

Ὅταν ἀνέβημεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἄκρα γαλήνη ἐπεκράτει εἰσέτι. Ἐπειδὴ ἡ ἐφορκίς δὲν ἀπείχετο ἡμῶν πλέον τῶν δέκα ὀργυιῶν, οἱ δὲ φίλοι μας παρεκάλεσαν ἐκ νέου, ἀπεφασίσσαμεν νὰ παρατείνωμεν τὴν διαμονὴν μας ἐπὶ τοῦ Ἑρμιῶ.

Ἐπειδὴ πρὸ ὀλίγου χρόνου κατελείψαμεν τὴν Ἀγγλίαν δυνάμεθα νὰ σᾶς δώσωμεν πληροφορίας, εὐα-